Melano.hu
A Közép-európaiak magazinja
Published on *Melano.hu* (https://www.melano.hu)

A kezdet

Létrehozás: 01/17/2016 - 19:28
Szerző: Melano
[1]
Anna és Bence a kórház bejáratánál megtorpant egy percre. Úgy tűnt, ez a nap kitörölhetetlen lesz az életükből. Leginkább Annáéból.

Bence azonban hajthatatlan volt, tudta: nem szabad itt ácsorogni, mert a lány a végén még meggondolja magát. Jelzésképpen megszorította Anna kezét, akinek a szeméből előbuggyantak a színtiszta átlátszó kövér könnycseppek. Sírt. Hiába ölelte a fiú újra és újra magához, magában az egyre növekvő türelmetlenséggel, a vággyal, hogy legyen már ennek vége.

Kis lépcsőzés után a lány abbahagyta sírást és még egy gyengécske mosolyt is erőltetett az arcára, mellyel tulajdonképpen bárkivel el tudta volna hitetni, hogy végre erőt vett magán. Csak Bencével nem. A fiú aggódott. Nem akart immáron sokadszorra visszafordulni, nem akart többször idejönni. Anna azonban, ahogy meglátta a nőgyógyászat fehér tábláját és a váróteremben ülő nőket, újra megállt, magához ölelte a kedvesét és keserves zokogásba kezdett. Bence megértően simogatta az arcát, majd hirtelen egy csókot nyomott a lány ajkára, hogy így próbálja meg elviselhetőbbé tenni a helyzetet. Érezte a lányban végre több elszántság van, mint eddig bármikor, mert az előző napokban még egyáltalán nem jutottak el a váróteremig. Még ott, a lépcsőfordulóban alig hallhatóan a fülébe suttogta érveit, azaz az ésszerű érveket, hogy még túl fiatal ehhez, mert a lányok tizennyolc évesen nem tesznek ilyet, hogy hiba volt összeállni azzal a fiúval, de mindenre van megoldás, és jelen pillanatban ez a legegyszerűbb, még ha kényszerű és kockázatos is egyben. Mikor Anna lehajotta a fejét, akkor már szinte hangját felemelve szólt a lányhoz, hogy ezzel legalább tiszta lappal kezdhetnék ezt a kapcsolatot, még ha oly súlyos árat is kell érte fizetniük. Anna erre már csak bólogatott, de mélybarna szeme mintha csak megfagyott volna, oly ridegen tekintett most kedvesére. De belépve a váróterembe már csak egy gondolat járt a fejében: akárhogyan is, de túl kell ezen esni, túl kell élni valahogy. Pedig mennyire valószerűnek tűnt még nem is olyan rég, hogy itt hagyja ezt a várost, és a távoli Olaszországban, tizenhét évesen az édesanyja mellett kezd majd új életet, ott ahol született, ott, ahonnan apja Magyarországra hozta.

A váróterem fehér falai, a fehér üveges ajtók látványa oly erősnek hatott most. Fázott, a hideg rázta, mert idegen helyen volt és mert ismeretlenek vették körül. Nem tudta mi fog történni vele, de érezte, hogy innen már nem lesz visszaút. Még félt, ez a félelem, most már enyhülni kezdett, Bence látványa oly megnyugtató hatással volt rá, megnyugodni azonban nem volt képes. Tudta: ahhoz a bizonyos kezdethez ezt a küszöböt át kell lépnie. El akarta oszlatni kételyeit, el akarta végre feledni az örökké visszatérő kérdéseket, hogy jól cselekszik-e. Hogy nem gyilkos-e. Esélyt akart magának, amit többet soha ront el, esélyt, hogy újra kezdhesse, azt, a már oly végzetszerű életét.

Amikor az orvos kiszólt, ő már lesütött fejjel, de határozottan lépett oda, s hagyta, hogy a nővér karon fogja és elkísérje a műtőig. Még egyszer hátranézett Bencére, aki éppen akkor egy újságot vett elő

kabátja belső zsebéből, hogy elüsse valahogyan az időt.

Szerző: Aranyi Péter

Tags:
tárcanovella [2]

Forrás webcím: https://www.melano.hu/a_kezdet

Hivatkozások
[1] https://www.melano.hu/sites/default/files/articles/hospital_2016.jpg
[2] https://www.melano.hu/tags/tarcanovella